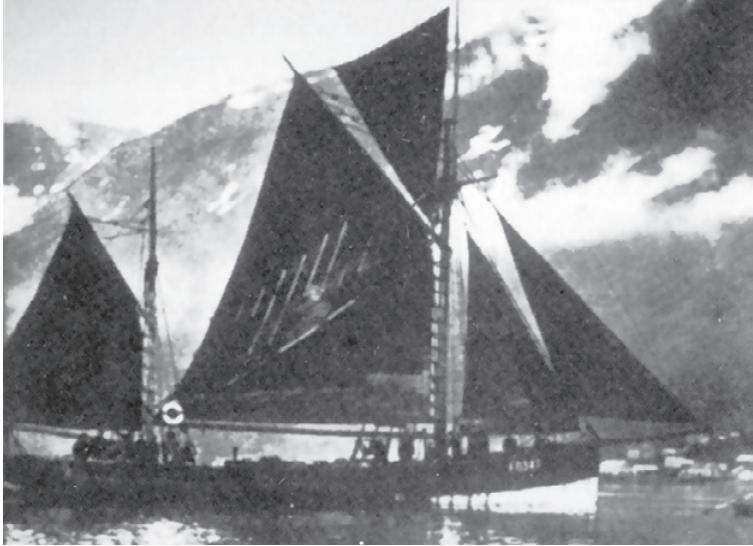

Komandi partur

Alfred endaði sjólvíð við Kyrjasteini. Tá kom hann atgerast linjumaður hjá telefonverkinum.

Óli Jacobsen
olijacobsen@olivant.fo

Aftaná Arizonu for Fame, har pápabeiggin Jákup Haraldsen var reiðari

hann upp aftur við Katrinu, systir hennara. Hon misti fyrst ein beiggja, Edvard, við Florens í 1927. Og í 1930 misti hon beiggjan Jógvan við Ernestinu. Eg minnst, at eg einaferð fór inn til Katrinu, tá sat hon og græt um beiggja sín. Tá ið Hans doyði, giftist Katrina upp aftur við Johan Davidsen, eisini í Elduvík, sum var 19 ár yngri enn hon. Johan var virkin í Kirkjuliga Missiónsfelagnum.

Fór so við Fame

Eftir at vera heimkomin frá Arizonu var eg heima í 8-14 dagar. Tá fór eg við Fame, sum Jákup Haraldsen í 1920 hevði keypt saman við svági sínum Hendrikki í Bug, sum var ættaður úr Gøtu. Fame hevði fingið motor í 1929, ein 40 hk Skandia, sum var vanlig motorstødd hjá sluppum tá í tíðini.

Hendrik var skipari á Fame. Hetta gjørdist eitt sera gott ár. Vit vóru triggjar túrir á eysturlandinum. Her var høgligt fiska, bara 2½ favna vatn. Fiskurin var stórur, so tað var eisini skjótt at fiska. Vit sóu ikki eitt skip. Hendrik mundi hava funnið leiðir, sum vóru ókendar av øðrum.

Eg skal bera Hendriki, at hann var eitt stak menniskja. Hann var góður at vera við. Eg var jú so ungur. Hendrik kundi viðhvørt koma á dekkið biðja meg hvíla meg, so skuldi hann fiska fyri meg, og hansara lippur fóru tá í mín lippukassa. Fuglfirðingurin, Óli í Bakkanum, sum var lastarmaður, hjálpti mær eisini at fiska. Hetta vísti eisini eitt sosialt medvit hjá teimum. Teir vistu, at eg var faðirloysingur og tí álit í húsinum.

Silver Lining og Justines

Eg var í 1933 og 1934 við Justines Ejdesgaard við Silver Lining. Vit vóru eisini undir Grønlandi. Vit lögdu fisk upp á land og fiskaðu so uppí hana aftur. Vit fóru so inn at taka fiskin, men tá gekk tað illa at fáa allan fiskin umborð. Tað gjørdist so fult, og Silver Lining gjørdist eisini so tung í sjónum.

Tað vóru menn umborð, sum

ikki kendu seg so tryggir við støðuna. Teir søgdu seg vilja fara heim við einum øðrum skipi, tí teir væntaðu ikki, atvit komu vegin fram. Teir gjørdur kortini ikki álvara av hesum. Men tað gekk væl kortini. Vindurin var so góður, at vit høvdu ikki motorin í gongd.

Tá vit komu upp undir land, bleiv nakað av vindi. Tá orðnaði Justines at strika toppseglið. Tá tað kom í hálva stongina bleiv tað óklárt, og vit fingur tað ikki niður. So var okkurt at gera.

Justines bað meg fara upp í mastrina við einum enda. Hetta minnst eg væl, eg stóð uppi á toppinum á stórmastrini og fekk so ein enda tvørtur um.

Mistu mann og mundu mist tveir

Justines var góður at vera saman við. Hann var ein sera róligur maður. Tann 21. mars 1933 mistu vit ein mann við Vestmannaoyggjarnar. Hetta var tann 25 ára gamli Jógvan Vidtfeldt úr Búðini á Sandi.

Vit fingur ein sjógv, og Jógvan slerdi út. Vit vendu beinanvegin,

Alfred var við til at missa mann við Silver Lining, har Justines í Oyndarfirði var skipari

tá ið hetta hendi. Vit sóu mannin langt upp í lu men fingur einki gjørt. Har var eingin motorkraft at gera nakað.

Tá ið Jógvan kom úr koyggjuni, fortaldi hann, at hann hevði droymt, at ein hvalur hevði slúkt seg. Áðrenn hann fór upp á dekkið, setti hann sær eina kjálkasteik í ovnin. Í tí hann fer upp á dekkið, sigur hann: “Henda verður nokk brend, áðrenn eg kom aftur”. Tá er tað, at ein sjógvur kom beint frammaná, og maðurin skolaði út.

Ein maður av Húsum mundi eisini farið. Hann hekk á einum fingri. Tað eydnaðist at fáa hann inn aftur í seinastu løtu.

Ein týskur trolari, Main, fekk deyða mannin í trolíð nakað seinni. Teir tóku ringin av honum.

Hann var forlovaður í Klaksvík við Poulinu, dóttur Gudmund Lassen. Hon fekk so ringin aftur. Líkið koyrdu teir út aftur við eini sjómannajarðarferð. Pápi Jógvan, Rólant, var eisini við. Tað var ringt at missa fólk soleiðis.

Í 1934 fóru vit einaferð inn á Reykjavík. Tá siggja vit sluppina Nólsoy koma út. Neptun lá framvegis við kei, men hon fór eisini út nakað seinni. Tað bleiv ódnarveður um náttina, og hesi skipini spurdust ikki aftur. Við teimum fórust 43 mans.

Atlantic

Eg var eisini við Atlantic. Hetta var ein slupp, sum Sámál Petur Petersen í Fuglafirði hevði keypt í 1919. Skipari var Christian

Petersen, vanlig kallaður Kristian hjá Trónði. Mourits Petersen úr Oyndarfirði var bestimaður.

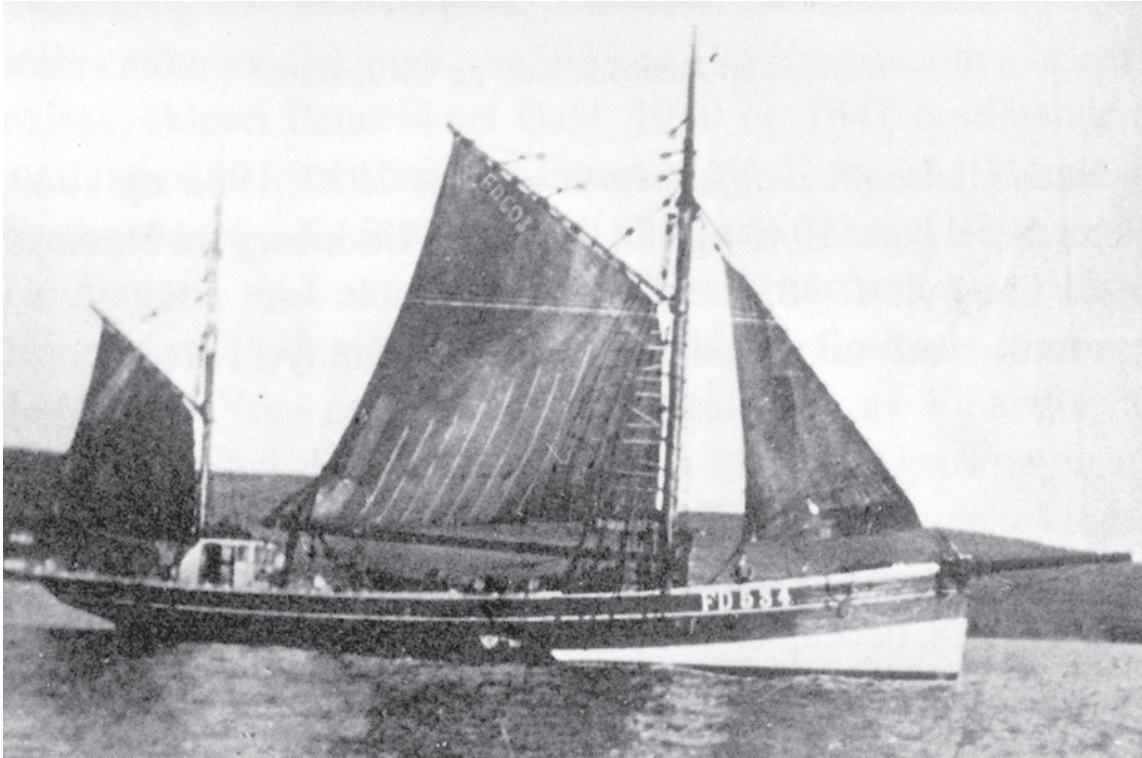
Eina ferð fingur vit ein so stóran sjógv, at saltið fór út í annað borðið, og skipið legði seg liðuna. Í fyrsta umfari var einki at gera uttan at taka skipið undan veðrinum, og lá tað og slongdist við ongum seglum.

Tað, sum nú ráddi um, var at fáa saltið yvir í hitt borðið aftur, fyri at fáa rætta skipið upp aftur. Men nú var trupulleikin tann, at spakarnir, sum allir vóru í lastini, vóru komnir at liggja undir saltinum. Einastu ráð vóru at fáa tallerkar frá kokkinum at lempa saltið við. Hetta var ein álvarsom støða at vera í. Eingin segði nakað. Men skipið rættaði seg aftur, so hvørt saltið kom aftur yvir í hitt borðið. Men hetta var eisini ógvisligt, so ungur eg framvegis var.

Toldu ikki at elduvíkingur gjørdist formaður

Tað verður so nógv tosað nú á døgum um samaleggv av kommunum. Tað sum eg minnst er tað mótsatta.

Oyndarfjørður, Elduvík og Funningsfjørður vóru upprunaliga ein kommuna. Oyndfirðingar hildu seg sum størstu bygdina “eiga” formannin í kommunustýrinum. Men eina ferð verður elduvíkingurin Jacob Olvhøj formaður. Hetta dámdi ikki oyndfirðingum, og teir skipaðu fyri innsavning av undirskriftum at fáa kommununa sundurtikna. Teir komu enntá til Elduvíkar at fáa undirskriftir. Kommunan fór eisini sundur í 1947. Nú er so Elduvík og Funningsfjørð komin uppí Runavíkar kommunu saman við Oyndarfirði.

Við Atlantic stóð eisini á gomlum nøglum